

מאמרי הקודש

וּבַהֲתַרְקֵמוּ, בְּהִתְמַתְחוּ וּבְהִתְלַבְּשׁוּ, וְתַצִּיגְהוּ עַל פְּרִיז וְעַל מְכוּנוֹ, בְּהוֹיֹתוֹ
 וּבְבְרִיאוֹתוֹ, בִּיצִירָתוֹ וּבַעֲשִׂיתוֹ, בְּנִפְשׁוֹ בְּרוּחוֹ וּבְנִשְׁמָתוֹ, בְּקַרְבּוֹ וּבְצִיּוּרוֹ.
 וְלֹא יִהְיֶה בּוֹ וְלֹא בְּאַחַד מֵאַבְרָיו, לֹא נֹק וְלֹא חֶסְרוֹן, לֹא פְּגַע וְלֹא מְקַרָּה,
 לֹא חֲלִי וְלֹא מִדְּוָה, לֹא כְּאֵב וְלֹא צֶעַר, לֹא נִגַּע וְלֹא מַחְלָה, לֹא חֲלִי וְלֹא
 רְפוּיֹן. וְלֹא יִחַסֵּר לוֹ כָּל טוֹב כָּל יְמֵי חַיָּיו. וּתְבָרְכֵנִי אָנֹכִי וּבֵיתִי וְזֵרְעִי וְזֵרַע
 זֵרְעִי, בְּכָל דְּבַר הַמְּשָׁלִים דְּעֵתֵנוּ וְשִׁכְלֵנוּ וְהִרְגָּשִׁיתֵנוּ, לַעֲשׂוֹת כָּל מַעֲשֵׂינֵנוּ
 לְרַצּוֹנְךָ, וּתְבָרְכֵנוּ בְּרִכּוֹת שְׁמַיִם מֵעַל, וּמְבָרְכוֹתֶיךָ הַטּוֹבִים יְבָרְךָ בֵּית
 עַבְדְּךָ לְעוֹלָם וָעֶד, אָמֵן. נִצַּח. סָלָה.

בספר הזוהר ויקרא, כתוב לחש להבריה הלילית מן המטה,
 וז"ל: בההיא שעתא דאודוג בר נש כאתתיה יכוין ליביה לקדושה דמריה ולימא:

**בְּשֵׁם יי עֲטִיפָא בְּקַטְפָא אֲזִדְמַנְתָּ שְׂאֲרֵי שְׂאֲרֵי לָא תִיעוּל וְלָא תִנְפוּק לָא
 דִּידְךָ וְלָא פְּעַדְךָ תוֹב תוֹב יִמָּא אַרְגְּיִשְׁתָּ גְלַגְלוּי לִידְךָ קְרָאן
 בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא אַחִידְנָא בְּקִדוּשָׁה דְּמִלְכָּא אַתְעַמְפָּנָא.**

ויעויין באגרות ר' משה זכות סו"ס יב שכתב: "שאלת מלחש עטיפא וכו' אם יש לאמרו,
 ידוע אליך שבם' הכוונות לא נזכר כלל עיקר אותו הלחש. ולפי דעתי אין לאמרו, כי דוקא
 לראשונים נתקן שהיה כח בידם בתורתם ובמעשיהם לגרש אותה פלו', אבל אנו יתמי
 דיתמי דיינו לילך בתמימות, ושלא להתגרות בחיצונים ב"מ. ולכן שב ואל תעשה עדיף,
 והיינו דוקא בענין דיבורים ולחשים, אבל כל שהוא בכוונות ומחשבות קדושות כל המרבה
 משובח", עכ"ל.

ובהגות הרחיד"א על הזוה"ק (אות ב) כתב וז"ל: "קבלנו שלא לאמרו, והכי איתא
 באגרות הרמ"ז", עכ"ל.

תְּפִלָּה לְחֵתֵן שִׁיתְפִּיל לַבְּיּוֹם הַחֹפֶה

עֲנֵנִי אָבִי עֲנֵנִי בְּיוֹם [צוֹם הַתְּעֵנִית] הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנֹכִי, עַל כָּל
 מַה שְּׁחָטָאתִי וְשָׁעוּתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתִי עַל הָאָדָמָה

עד היום הזה, והדפקתי רעה אל רעה, והרהורי עברה הרהרתי, והלכתי אחרי שרירות לבי הרע, ואחרי ראות עיני בראיות האסורות, ופגמתי בעינין עלאין, גלפדתי במצודה רעה, ופגמתי באות ברית קדש.

מתבושש אני מחטאי, ומכלם אני מעונותי. ונחפר מפשעי. אך לא להכעיסך נתפונתי, ואתה בוחן לבות וכליות, גלוי וידוע לפניך, כי לא במרד ולא במעל לעשות נגד פונתך, אלא יצרי הרע פתני והדיחני, נדר בעדי ולא אצא הכבוד נחשתי.

ועתה יי צור תקנותי ותקות אבותי, הנה שבתי אליך בבשת פנים, **ביום** (ביום צום התענית) הנה יום מחילת עונותי, פי ימינך פשוטה לקבל שבים. **אנא יי פפר נא ביום הזה,** על כל מה שחטאתי, ותשליך במצולות ים כל חטאתי. הרב בפסני מעוני ומחטאתי טהרני, לב טהור פרא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. והחזק פרק ביתי הרעועה, ותקן כל אשר עונתתי, והעלה והאר כל השמות שפגמתי בהם, ויהיו למאורות כמשפט הראשון, ותלקט כל אשר פזרת, ותכרית ותשמיד כל ילדי פשע זרע שקר, אשר בחטאתי פנים גדלתי ורוממתי, ותשליך במצולות ים כל אשות הזמה אשר בעונותי קלקלתי והן הנה מלפפות בי, ותרחיקם מאתי ומגבולי ולא יגעו בי ובנפשי, ולא ילוו אותי לקברי לאמר אבינו אתה. ולא תאנה אלי רעה, ונגע לא יקרב באהלי. ובכח שמך הגדול היוצא מפסוק חיל בלע ויקאנו, פאריה תשאג לעמתם, ותוציא בלעם מפיהם, והשג תשיג והצל תציל, וישוב הכל לאיתנו הראשון, ולא ידח מפנו נדה.

והאשה הבאה אל ביתי, אשר הוכחת לבת זוגי. יהי רצון מלפניך שיהא זווג הראוי ומתקים, לבל אמות ואספה בלא עתי חם ושלום, ולא אדחה מפני שום אדם שבעולם. **אנא יי מלטה נפשי,** וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבני, עד מלאת ימי ושנותי בהם שבעים שנה. ויתקים בי מקרא שכתוב: כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך. **אמן סלה.**

מאמרי הקודש

וְאֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי, הִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוּעָתִי, מָרַם אֱלֹהֶיךָ אֶקְרָא אֶתָּה
תַּעֲנֵה, אֲדַבֵּר וְאַתָּה תִשְׁמַע, כַּדְּבַר שְׁנֵאמַר: וְהָיָה מָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי
אֶעֱנֶה, עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעֵם. כִּי אַתָּה יי עוֹנֶה בְּעַת צָרָה, וְשׁוֹמֵעַ
תִּפְלֵת כָּל פֶּה.

אושר החכמה

1234567

תְּפִלָּה לְכָל־הַיּוֹם, שֶׁתִּפְלֵל בְּיוֹם הַחֲפָה

אֱלֹהִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בְּיִתָּהּ. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדַמוֹתֵנוּ. וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא
אֹתוֹ. וַיִּבֶן יי אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִיֶאֱהָ אֶל
הָאָדָם. וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת
הָאָרֶץ.

אַתָּה הוּא יי הָאֱלֹהִים, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, אַתָּה הוּא יוֹצֵר הָאָדָם, וְנִפְחַתָּ בּוֹ רוּחַ
וְנִשְׁמָה, וּבְרֵאתָ אִישׁ וְאִשָּׁה, וְרִשְׁמַתָּ בָּהֶם שְׁמֵךְ הַקְּדוֹשׁ, יו"ד בְּאִישׁ וְה"א
בְּאִשָּׁה, לְמַעַן דַּעַת וּלְלַמֵּד אוֹתָם לְאֹמֶר זָכוּ שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶם. לָכֵן אֲנִי
הָאִשָּׁה הַנִּצְבֶּת לְפָנֶיךָ הַיּוֹם. יי הָאֱלֹהִים אֱלֹהִים קְדוֹשִׁים, הַמּוֹכֶנֶת וּמְזַמְנֶת
בְּקַדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ, בְּדַת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ, לְכַנֵּס לְחַפָּה עִם הַחֲתָן
בְּעָלָי. הִנְנִי מִפְּלֵת תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים לְפָנֶיךָ כַּפֶּסַח כְּבוֹדֶךָ, בְּעַת וּבְעוֹנָה הַזֹּאת
שְׂאֵתָה מוֹחֵל לִי וּלְבַעְלִי, עַל כָּל עוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאוֹתֵינוּ וְאֲשַׁמּוֹתֵינוּ, כִּפְתּוּב:
מָצָא אִשָּׁה מָצָא טוֹב וַיִּפְקֵר רְצוֹן מִיָּי. וְעוֹנוֹתֵינוּ מִתְּפַקְקִין עַל יְדֵי תְּשׁוּבָה
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְחַפָּה.

